

let, for jeg skal være helt sikker på, at det bliver rigtigt forstået denne gang – at tage et arbejde, fordi kontanthjælpen er så høj, at det bedre kan betale sig at blive på kontanthjælp? Og vil fru Karen Klint i givet fald bidrage til at ændre på det forhold ved at regulere kontanthjælpen ned?

Kl. 18.30

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg skal lige rette en lille fortalelse. Jeg kom vist til i svaret til hr. Flemming Oppfeldt at bruge det gældende ord lige nu, som er handleplan, men vi har jo egentlig vedtaget lidt i dag, at det fremover hedder kontrakter. Det er også det, vi står for, så det er ikke for at komme tilbage til den gamle debat, men blot for at klargøre, at det er kontrakter.

Til hr. Lars Barfoed: Vi er ikke blinde for, at kontanthjælp er en værdig ydelse i Danmark for mennesker, som bor her i landet. Vi har også skrevet i vores valgoplæg, at vi skal se på, om der er nogle muligheder dér, som der i sammenhæng med de andre sociale ydelser skal kigges på. Så vi vil gerne kigge på, om de bliver administreret rigtigt, og om der er nogle, der måske kan komme til at misbruge dem.

For vi er enige i, at lov om arbejdsmarkedsforhold og andre forhold skal være sådan, at folk opfylder deres egen forpligtelse til selvforsørgelse. Man skal ikke have passiv forsørgelse. Det er også derfor, at der er et samspil med de mennesker, som skal sagsbehandle, og som må være med til at bevilge kontanthjælp. Det er altså det samspil, vi skal ind og se på: Er der nogle, der smutter igennem, som ikke skal smutte igennem? For det mener vi heller ikke de skal.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Søren Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

Det siger sig selv, at vi i Dansk Folkeparti er meget positive over for dette lovforslag. Af regeringsudspillet følger jo, som beskæftigelsesministeren også fastslår i sine bemærkninger, en ny udlændingepolitik. Ingen har ønsket en sådan ændring stærkere end vi, men vi frygter, at regeringens ændringsforslag er for svage og for valne.

I den forbindelse har jeg lyst til at sige noget temmelig uforbeholdent: Forholdet er nemlig, at regeringen er kommet til magten på grund af

befolkningens protest imod den hidtidige indvandrerpolitik. Det ved beskæftigelsesministeren, det ved statsministeren, det ved forhåbentlig også integrationsministeren.

Befolkningen har gennem 20 år set, hvordan landet er blevet ændret, og at danskerne i snart sagt alle sammenhænge er presset ud af deres selvfølgeligelige forhold til deres eget land. Folketingsvalget den 20. november 2001 var et udtryk for befolkningens protest.

Derfor er, vil jeg sige, regeringens magtbasis dens vilje til at lytte til befolkningen, og derfor er ingen sag alvorligere end den, at regeringen ikke fastholder protesten imod indvandrerpolitikken, men af den politiske korrekthed både her og i udlandet lader sig presse til svage, kosmetiske løsninger, der ingenting løser, fordi de mest består af ord og af en ændret facade. Det er en sådan svaghed, vi frygter, og det er her, vi ser faren, og det er derfor på dette punkt, at vi vil se resultater og ikke kun håndbevægelser.

I det lovforslag, som foreligger, er der indlysende forbedringer. Jeg tvivler ikke om beskæftigelsesministerens gode vilje. Det er godt, at hjemsendelsesbestemmelserne strammes fra 3 til 7 år, så smarte typer ikke længere kan sikre sig varigt ophold i Danmark ved at trække en sag ud via alskens juridisk spilfægteri.

Det er godt, at en udlænding ikke længere kan få kontanthjælp på forsørgerbasissats, fordi han har børn i udlandet.

Det er i det hele taget godt, at der i dette forslag lægges op til, at danske myndigheder vil gøre deres til, at danske regler, der naturligvis, og det vil jeg understrege over for fru Karen Klint, har danske borgere som målgruppe, ikke kan misbruges og udnyttes af vindskibelige fremmede.

Men vi spørger: Er det nok? Er det effektivt? Får det konsekvenser? Og det er her, vi frygter for svaret.

Jeg må tilstå, at jeg ikke kan overskue virkningerne af dette lovforslag. Jeg konstaterer, at der er gode elementer i det, og at det for så vidt er udtryk for regeringens gode vilje. Viljen ser Vorherre på, men vi i Dansk Folkeparti vil også godt se resultater.

Derfor siger vi ja med det forbehold, at hvis dette ikke virker og altså afsætter resultater, vil vi have mulighed for at gå ind i sagen på ny og få strammet yderligere. I en vis forstand er vi i dette forhold nødt til at købe katten i sækken. Men i løbet af et halvt eller et helt år vil vi have kigget sækken igennem, og hvis virkelig katten